

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

LES PLNÝ TAJEMSTVÍ

Erin Hunterová

ALBATROS

Kočíčí válečníci

Les plný tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

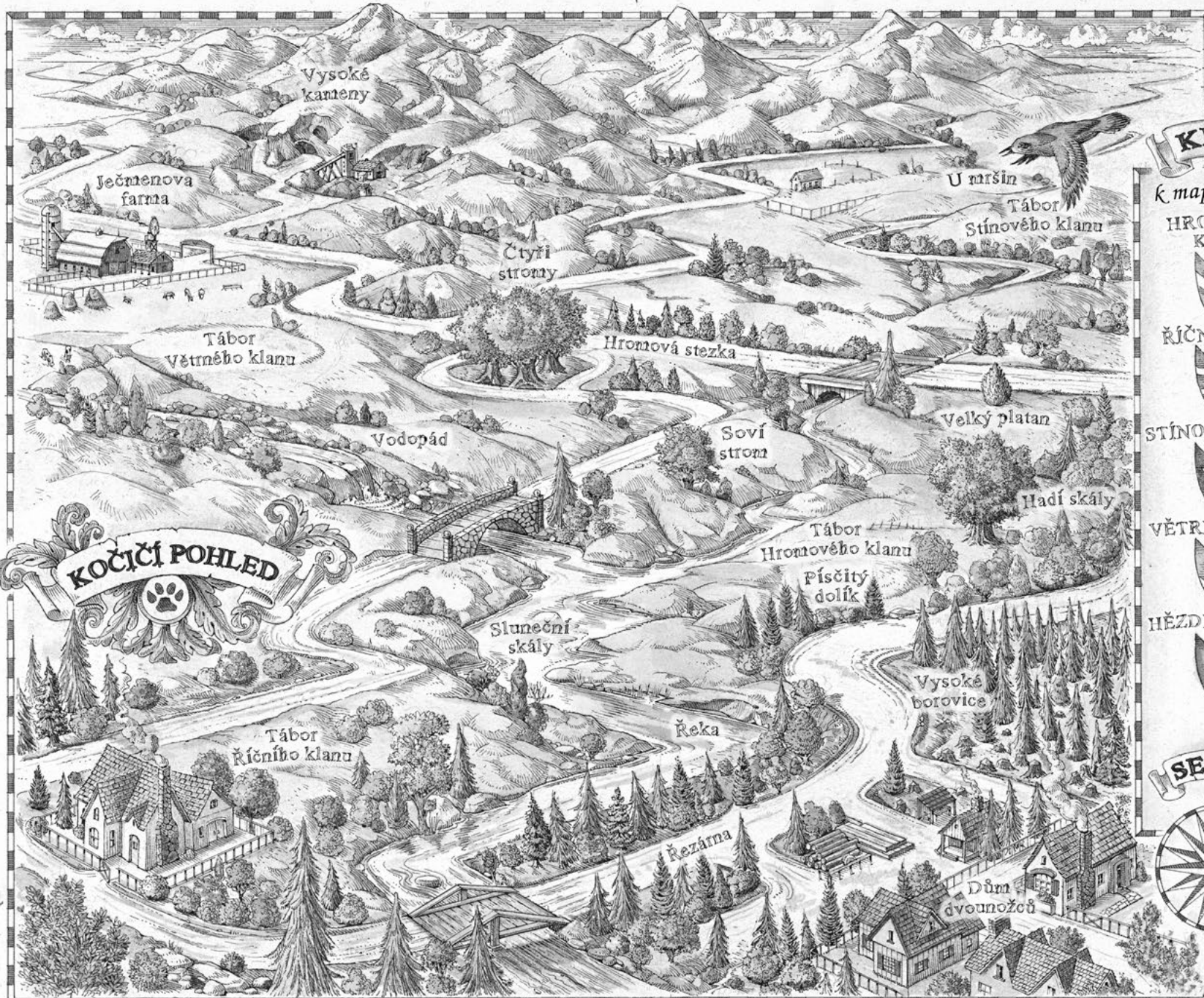
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočíčí válečníci – Les plný tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Vysoké kamery

Ječmenova farma

U mršín

Tábor Stínového klanu

Čtyři stromy

Tábor Větrného klanu

Hromová stezka

Vodopád

Soví strom

Velký platan

Hadí skály

Tábor Hromového klanu

KOČIČÍ POHLED

Písečný dolík

Sluneční skály

HĚZDNÝ KLAN

Tábor Říčního klanu

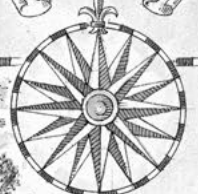
Řeka

Vysoké borovice

SEVER

Řezána

Dům dvounožců

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

LES PLNÝ TAJEMSTVÍ

Erin Hunterová

ALBATROS

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové

*Kočky Schrödi, která loví s Hvězdným klanem,
a Abbey Crudenové, jež se setkala se skutečným Ohnivousem*

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITELKA:

MODRÁ HVĚZDA – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

ZÁSTUPCE VELITELKY

DRÁP – veliký tmavohnědý mourovatý kocour s výjimečně dlouhými drápy

LÉČITELKA

ŽLUTOZUBKA – stará temně šedivá kočka s plochou širokou hlavou, původně ze Stínového klanu

POPELUŠKA – učednice – tmavošedá kočka

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour

JASNĚNKA – učednice

PROUŽEK – štíhlý šedočerně mourovatý kocour

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy

RYCHLÍK – učedník

VÁNEK – svižný mourovatý kocour

VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle bledýma očima

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

TRNEČEK – učedník

OHNIVOUS – hezký zrzavý kocour

ŠEDÝ PRUH – statný šedivý kocour s dlouhou srstí

KAPRADÍK – učedník

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

RYCHLÍK – černobílý kocour

KAPRADÍK – zlatohnědý kocourek

MRÁČEK – bílý kocourek s dlouhou srstí

JASNĚNKA – bílá kočička se zrzavými flíčky

TRNEČEK – zlatohnědý kocourek

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA, NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima

MOURKA – pěkná mourovatá kočka

ZLATKA – světle zrzavá kočka

SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

PŮLOCAS – veliký tmavý mourek, kterému chybí část ocasu

OUŠKO – šedivý kocour s maličkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

ZÁPLATA – malý černobílý kocour

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

ZLOMENÝ – dlouhosrstý tmavohnědý mourek; bývalý velitel Stínového klanu

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – starý černý kocour

ZÁSTUPCE VELITELE

ŠKVÁRA – hubený šedý kocour

LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

VÁLEČNÍCI

BEZOCAS – hnědý mourek

HNĚDÁ TLAPKA – učedník

MOKREJŠ – šedivý kocour

ŽALUD – učedník

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

MATKY

RANNÍ MLHA – malá mourovatá kočka

KYTKA – černobílá kočka

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s dlouhým ocasem

ZÁSTUPCE VELITELE

PAJDA – černý kocour s vymknutou tlapkou

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

BAHŇÁK – strakatý tmavohnědý kocour

PAVUČINKA – učedník

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

SVIŽNÍK – učedník

JEDNOFOUSEK – mladý hnědý mourek

BĚLÍK – učedník

MATKY

ŠEDIVKA – šedá matka

SASANKA – trojbarevná matka

STARŠÍ

VRAŇÁK – černý kocour se zjizvenými boky a krátkou skvrnitou srstí

ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KŘIVÝ MĚSÍC – obrovský světlý mourek s pokřivenou čelistí

ZÁSTUPCE VELITELE

LEVHARTKA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

LÉČITEL

LÍSKÁČ – světle hnědý kocour s dlouhými chlupy

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

TLAPKA – učedník

KAMEŇÁK – šedivý kocour se zjizvenýma ušima

STÍNEK – učedník

BŘICHÁČ – tmavě hnědý kocour

STŘÍBRŇÁČEK – učedník

STŘÍBRNKA – krásná a štíhlá stříbrná mourka

MATKY

MLHA – tmavě šedá kočka

STARŠÍ

ŠEDIVKA – hubená šedivá kočka se skvrnitou srstí a zjizvenou tlapičkou

KOČKY BEZ KLANŮ

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

ČERNÁ TLAPA – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami, bývalý zástupce velitele Stínového klanu

BALOUN – stříbrný mourek

PRINCEZNA – světle hnědá mourka s výraznou bílou náprsenkou a tlapkami, domácí mazlíček

HAVRAN – hubený černý kocourek s malou bílou náprsenkou a bílou špičkou ocásku

ČMOUHA – baculaté černobílé kotě s dobrosrdečnou povahou, které bydlí v domě na kraji lesa

HNĚDOVOUS – bývalý zástupce Hromového klanu

BODLÁK – bývalý válečník Hromového klanu

ÚVOD

Zima sevřela les, pole i blata svými ledovými spáry. Krajinu přikryl sníh, který teď jemně pableskoval v měsíčním svitu. Bylo novoluní. V lese panoval naprostý klid narušovaný jen tu a tam tichým zašustěním sněhu, který sklouzl z větve, nebo nepatrným zachrastěním suchého rákosí ve větru. Veškeré šumění řeky ztlumil led, který překryl vodu od jednoho břehu k druhému.

Najednou se u řeky cosi pohnulo. Z rákosí se vynořil velký zlatohnědý kocour. Srst měl zježenou zimou. Netrpělivě setřásal z tlapek sníh, který se mu na ně lepil při každém kroku. Bořil se do měkkých závějí.

Před ním se prodírala dvě maličká koťata a tichounce naříkala. Brodila se prachovým sněhem, srst se jim na tlapkách i na bříšku slepila do ledových chuchvalců, ale kdykoli se zastavila, kocour je popohnal dopředu.

Tři kočky se plahočily podél řeky, dokud nedorazily na otevřené prostranství, které leželo přímo naproti ostrůvku. Nebyl daleko od břehu a obklopoval ho hustý rákosový porost. Z ledu vyčníva-

ly suché stvoly. Střed ostrůvku se skrýval pod silnými zasněženými větvemi zakrslých vrb.

„Už tam skoro jsme,“ mňoukl zlatohnědý kocour, aby koťata povzbudil. „Pojďte za mnou.“

Sklouzl po břehu na zamrzlou pěšinku v rákosí a potom vyskočil na tvrdou a suchou hlínu na ostrově. Větší kotě se vyškrábalo za ním, ale menší se zhroutilo na led a s žalostným mňoukáním se přikrčilo. Kocour chvíli vyčkával, ale pak se k němu vrátil a postrkoval ho, aby se postavilo, jenže kotě bylo příliš vyčerpané. Ani se nehnulo. Kocour olízl bezmocnému mláděti ouška, aby mu dodal odvahy, a potom ho popadl za kůži za krkem a odnesl na ostrov.

Za vrkami se prostírala mýtinka s několika keři. Sněhový příkrov křížoval bezpočet stop vyšlapaných kočíčími tlapkami. Zdálo se, že tu nikdo není, ale z úkrytu kocoura sledovaly bystré oči. Pozorovaly, jak míří k největšímu shluku keřů a proniká vnější bariérou propletených větví.

Mrazivý říční vzduch vystřídalo teplo kočíčí školky a vůně mléka. V pohodlném pelíšku vystlaném mechem a vřesem krmila šedivá kočka mourovaté kotě. Zvedla hlavu, když se k ní přiblížil kocour a jemně položil na zem kotě, které přinesl v tlamě. Druhé kotě se vrávoravě vyškrábalo do školky a teď se snažilo dostat do pelíšku.

„Dubasi???“ mňoukla kočka. „Cos to přinesl?“

„Koťata, Šedivko,“ odpověděl Dubas. „Vezmeš si je? Potřebují někoho, kdo by se o ně staral.“

„Ale čím jsou to koťata?“ zeptala se Šedivka a překvapeně se zadívala svými jantarovými očima na mláďata. „Nepatří k Říčnímu klanu. Kdes je vzal?“

„Našel jsem je v lese,“ odpověděl Dubas, ale kočce se přitom do očí nepodíval. „Měly štěstí, že je liška nenašla dřív než já.“

„V lese?“ mňoukla kočka nevěřičně chraplavým hlasem. „Dubasi, nemluv se mnou, jako bych měla myši mozek. Která kočka by opustila kotáta v lese? A navíc v tomhle počasí?“

„Snad nějaká toulavá kočka?“ Dubas pokrčil rameny. „Nebo dvounožci? Jak to mám vědět? Přece je tam nenechám, ne?“ Dloubl nosem do menšího kotěte, které leželo naprosto nehybně a kromě zrychleného dechu nejevilo žádné známky života. Drobný hrudníček se maličko zvedal a klesal. „Šedivko, prosím tě. Tobě ostatní kotáta umřela a tahle dvě zemřou taky, když jim nepomůžeš.“

Šedivčiny oči potemněly bolestí, když si vzpomněla na svá mrtvá kotátka. Podívala se na cizí mláďata. Ta jen žalostně mňoukala a otevírala přitom růžové pusinky. „Mléka mám dost,“ zamumlala si kočičí máma pod fousy a spíš jen tak pro sebe. „Samozřejmě že si je vezmu.“

Dubas si hlasitě oddechl. Zvedl jedno kotě po druhém a položil je vedle Šedivky. Ta si je přitáhla blíž a nosem je urovnala vedle svého kotěte. Kotátka hned začala dychtivě pít.

„Pořád to nechápu,“ mňoukla Šedivka, když se kotáta uvelebila. „Jak se mohla dvě kotáta octnout sama v lese v době bezlistí? Jejich matka musela být zoufalá.“

Zlatohnědý kocour štouchl mohutnou přední tlapou do chuchvalce mechu. „Já jsem je neukradl, jestli si snad myslíš.“

„Ne, to si nemyslím,“ mňoukla Šedivka po delším rozvažování. „Ale neříkáš mi celou pravdu, vidě?“

„Řekl jsem ti všechno, co potřebuješ vědět.“

„Neřekl!“ rozzlobila se Šedivka a blýskla po něm hněvivým po-

hledem. „Co jejich matka? Já dobře vím, jaké to je přijít o děti, Dubasi. Takové trápení bych nepřála žádné kočce.“

Dubas zvedl hlavu a zlostně se na ni zadíval. „Jejich matka bude nejspíš nějaká toulavá kočka. A teď není počasí na to, abych ji hledal.“

„Ale Dubasi...“

„Prostě se o ta kořata postarej, prosím tě!“ Zlatohnědý kocour vyskočil, zprudka se otočil a prodral se mezi větvemi ven. Cestou ještě mňoukl: „Přinesu ti něco čerstvého k jídlu.“

Když Dubas odešel, sklonila se Šedivka ke kořatům a začala je svým hrubým jazykem olizovat, aby je zahřála. Tající led odplavil většinu pachů, ale Šedivka přece rozpoznala vůni lesa, spadaneho listí a zmrzlé půdy. A pod těmito pachy bylo ještě něco, jakýsi jemný závan...

Šedivka přestala kořata olizovat. Opravdu cítila to, co si myslela, nebo se jí to jen zdálo? Znovu sklonila hlavu a otevřela tlamičku, aby vdechla pach kořat.

Rozevřela oči dokořán a upřeně zírala do temných stínů, které lemovaly školku. Nemohla se mýlit. Cítila z kožíšků těch malých sirotků, jejichž původ jí Dubas zamlčel, pach nepřátelského klanu!

KAPITOLA 1

Ohnivous se prodíral dolů do rokle, kde sídlil Hromový klan. Ledový vítr mu hnal do obličejů sněh. Vločky padaly tak hustě, že sotva viděl, kam šlape. V zubech pevně svíral myš, kterou právě ulovil.

Pach čerstvě zabitého úlovku mu stoupal do nosu, až z toho začal slinit. Od včerejší noci nejedl, což se teď v čase bezlistí stávalo dost často. Hlad mu svíral útroby, ale on by nikdy neporušil kód válečníka: nejprve je potřeba nakrmit klan.

Ohnivous si vzpomněl na bitvu, k níž došlo před třemi dny. Pocit hrdosti ho hřál, i když měl teď svůj ohnivý kožíšek samý sněh. Toho dne se připojil k ostatním válečníkům Hromového klanu a společně podpořili Větrný klan v boji proti druhým dvěma lesním klanům, které ho napadly. V bitvě bylo zraněno mnoho koček, a proto bylo důležitější než kdy jindy, aby ti, kteří byli schopni lovu, přinesli nějaké úlovky.

Jak se Ohnivous protahoval tunelem v hlodášovém křoví do tábora, sesypal se mu z ostatných větví na hlavu sněh. Zatřepal

ušima, aby se ho zbavil. Trnité stromy, které rostly kolem tábora, mu sice poskytovaly jakous takous ochranu proti větru, ale mýtiny uprostřed tábora byla prázdná. Když napadlo tolik sněhu jako nyní, dávaly všechny kočky přednost svým pelíškům, kde se mohly zahřát. Pařezy a větve spadané ze stromů vyčnívaly zpod sněhové příkrývky. Přes mýtinu vedla jediná řádka otisků kočíčích tlapek, a to z pelíšku učedníků k ostružinovému houští, kde byla kočíčí školka. Při pohledu na otisk tlapek si Ohnivous nemohl neuvědomit, že je teď vlastně bez učedníka, protože Popelushka byla zraněná nedaleko Hromové stezky.

Přeběhl střed tábora a odložil svou myš na hromadu čerstvě ulovené kořisti nedaleko keře, v němž spali válečníci. Hromada byla žalostně malá. Touto dobou se dala ulovit jen vyhublá kořist. Kost a kůže. Pro vyhladovělého válečníka jen tak dvakrát do huby. Než přijde období novolistí, nemají šanci ulovit tučnější myš. A to nastane až za mnoho úplňků.

Ohnivous se už už otáčel, aby se znovu vydal na lov, což byla jeho povinnost, ale vtom za sebou uslyšel hlasité mňouknutí. Zprudka se obrátil.

„Ohnivousi!“ oslovil ho Dráp, zástupce velitelky klanu, který se prodral ven z válečnického obydlí.

Ohnivous zlehka našlapoval sněhem zpátky k ostružinám. Uctivě sklonil hlavu, ale přesto cítil, jak se mu pohled jantarových očí mourovatého kocoura zabodává do hřbetu. Jeho myslí znovu projely všechny pochybnosti, které o Drápmi měl. Zástupce velitelky byl silný, vzbuzoval respekt, byl to vynikající válečník, ale Ohnivous věděl, že má své temné stránky.

„Dneska večer už nemusíš znovu na lov,“ zavrčel Dráp, když

k němu Ohnivous došel. „Modrá hvězda vybrala tebe a Šedého pruha, abyste šli na Shromáždění.“

Ohnivous rozčileně zastříhal ušima. Doprovozet za úplňku velitelku klanu na mírové shromáždění všech čtyř klanů byla pocta.

„Radši se teď najez,“ dodal tmavě mourovatý zástupce. „Vyrazíme, jakmile vyjde měsíc.“ Vykročil vojenským krokem napříč mýtinou k Vysoké skále, kde sídlila velitelka klanu Modrá hvězda. Pak se však zarazil, otočil svou masivní hlavu a zadíval se na Ohnivouse. „Hlavně na Shromáždění nezapomeň, ke kterému klanu patříš,“ zasyčel.

Ohnivousovi se zlostí naježily všechny chlupy. Zvedl hlavu a udělal pár kroků směrem k zástupci. „Proč to říkáš?“ dožadoval se neohroženě vysvětlení. „Ty si myslíš, že bych mohl být nelojální vůči svému vlastnímu klanu?“

Dráp se obrátil celým tělem a Ohnivous měl co dělat, aby sebou pod jeho výhrůžným pohledem netrhnul. „Viděl jsem tě v poslední bitvě.“ Zástupce na něj vrčel hlubokým hlasem, s ušima přitisknutýma k hlavě. „Viděl jsem, jak jsi nechal uniknout tu válečnici z Říčního klanu.“

Ohnivous sebou škubl a v duchu si představil scénu z bitvy v táboře Větrného klanu. Dráp měl pravdu. Umožnil válečnici z Říčního klanu uprchnout bez sebemenšího škrábnutí, ale neudělal to ze zbabělosti nebo proto, že by nebyl loajální ke svému klanu. Šlo o Stříbrnku, do které byl zamilovaný jeho nejlepší přítel Šedý pruh. Nikdo z Hromového klanu o tom nevěděl. Ohnivous jí nedokázal ublížit.

Dělal, co mohl, aby kamaráda od návštěv u Stříbrnky odradil – jejich vztah odporoval kódu válečníka a vystavoval je oba velkému

nebezpečí. Jenže na druhou stranu Ohnivous dobře věděl, že by Šedého nikdy nezahlasil.

A kromě toho Dráp stejně neměl nejmenší právo obviňovat kteroukoli kočku, že není dost loajální. Při bitvě stál stranou, sledoval, jak Ohnivous bojuje o život s jiným válečníkem z Říčního klanu, a místo aby mu pomohl, otočil se a odešel. A to nebylo nejzávažnější obvinění, jaké proti Drápu mohl Ohnivous vznést. Podezíral ho, že zabil předchozího zástupce velitelky Rudocha a že dokonce plánoval vraždu samotné Modré hvězdy.

„Jestli si myslíš, že nejsem loajální, řekni to Modré hvězdě,“ mňoukl vyzývavě.

Dráp vycenil zuby, nahrbil se a vytáhl dlouhé drápy. „S tím nemusím Modrou hvězdu obtěžovat,“ zasyčel. „S mazlíčkem jako jsi ty si poradím sám.“

Ještě chvíli si Ohnivouse měřil pohledem a mladý zrzavý válečník si náhle uvědomil, že v zuřivém pohledu Drápuvých jantarových očí se kromě nedůvěry mihl i strach. Šokovalo ho to a pomyslel si: *Dráp si není jistý, kolik toho na něj vím.*

Vzpomněl si na svého přítele Havrana, Drápuv učedníka, který se stal svědkem Rudochova zavraždění. Dráp ho chtěl umlčet, a tak se ho pokusil zabít. Ohnivous ho proto odvedl k Ječmenovi, k samotáři, který žil nedaleko farmy dvounožců za územím Větrného klanu. Ohnivous se pokusil vysvětlit Modré Hvězdě, co Havran viděl, ale Hvězda odmítla uvěřit tomu, že by byl její statečný zástupce něčeho takového schopen. Ohnivouse se při pohledu na Drápa znovu zmocnil pocit marnosti. Jako by na něj padl strom a přišpendlil ho k zemi.

Dráp se rychle otočil a beze slova odkráčel pryč. Ohnivous se za

ním ještě chvíli díval a zároveň si uvědomil, že se z válečnického obydlí ozvalo zachrastění. Šedý pruh prostrčil hlavu větvemi.

„Co to proboha děláš? Takhle provokovat Drápa! Nadělá z tebe sekanou!“ mňoukl na Ohnivouse.

„Nikdo o mně nebude prohlašovat, že nejsem loajální!“ namítl Ohnivous.

Šedý pruh sklonil hlavu a několikrát si olízl náprsenku. „Promiň, Ohnivouši,“ zamumlal tiše, „to je všechno kvůli mně a Stríbrnce...“

„Ne, není,“ přerušil ho Ohnivous, „a ty to víš. Dráp je ten, kdo působí potíže, ne ty.“ Otrásl se, aby ze sebe shodil sníh. „Pojď, najíme se.“

Šedý pruh protáhl zbytek těla ven a skočil k hromadě s úlovky. Ohnivous ho následoval, vybral si hraboše, a protože stále hustě sněžilo, odnesl si ho do pelíšku válečníků. Šedý pruh se usadil poblíž, hned za stěnou tvořenou velkými větvemi.

Pár starších válečníků a Bílý víchr spali schoulení uprostřed obydlí, ale jinak tam nikdo nebyl. Spící kočky prostor zahřály a skrz hustě propletené větve dovnitř nepadal skoro žádný sníh.

Ohnivous si ukousl pořádné sousto. Maso bylo tuhé a vláknité, ale měl takový hlad, že si náramně pochutnával. Hraboš zmizel raz dva, ale byl lepší než nic. Posílí ho na cestu na Shromáždění.

Když Šedý pruh shltнул svých několik soust, položili se oba kocouři vedle sebe a olizovali si navzájem prochladlou srst. Pro Ohnivouse to byla úleva olizovat se takhle zase s Pruhem. Nějakou chvíli to vypadalo, že Pruhova láska ke Stríbrnce jejich přátelství naprosto zničí. I když si pořád ještě dělal kvůli Pruhově zakázané lásce starosti, od poslední bitvy byli zase kamarádi jako dřív.

Pokud měli přežít dlouhé období bezlistí, museli jeden druhému důvěřovat. A kromě toho si Ohnivous uvědomoval, že bude potřebovat Pruhovu podporu proti Drápovi a jeho rostoucímu nepřátelství.

„Jsem zvědavý, co se dneska v noci dozvíme,“ zamumlal do kamarádova šedého ucha. „Doufám, že se Říční a Stínový klan poučily a že už nebudou vyhánět Větrný klan z jejich území.“

„V bitvě nešlo jen o území,“ mňoukl Šedý pruh a znepokojeně sebou škubl. „Potrava je míň než kdy jindy a Říční klan od té doby, co se dvounožci nastěhovali na jejich území, hladoví.“

„Já vím,“ mňoukl Ohnivous s maličkým zaváháním. Chápal, že kamarád chce obhájit Stříbrnčín klan. „Ale vyhánět jiný klan z území není řešení.“

Šedý pruh souhlasně zamručel a pak už mlčel. Ohnivous věděl, jak mu asi je. Od chvíle, kdy překročili Hromovou stezku, našli Větrný klan a přivedli ho zpátky, uplynulo teprve několik úplňků. Ale Šedý pruh cítil, že je kvůli své lásce povinen sympatizovat i s Říčním klanem. Žádné snadné řešení neexistovalo. Nedostatek potravy bude pro všechny čtyři klany zoufalý problém, dokud nepoleví ledové sevření, kterým čas bezlistí svírá celý les.

Pruhovo olizování Ohnivouse skoro uspalo, ale jakmile před pelíškem zachrastily větve, rychle se probral. Vešel Dráp spolu s Proužkem a Dlouhým. Všichni tři se na něj zlostně podívali a pak se usadili do hloučku poblíž prostředního keře. Ohnivous je sledoval šterbinami očí a přál si slyšet, o čem se asi baví. Uměl si lehce představit, že kují pikle proti němu. UVědomil si, že dokud Drápova zrada nevyjde najevo, nebude se on sám nikdy cítit v klanu bezpečně. Všechny svaly v těle se mu napnuly.

„Co se děje?“ zeptal se Šedý pruh a zvedl hlavu.

„Nevěřím jim,“ zamumlal Ohnivous a zastříhal ušima směrem k trojici uprostřed. Protáhl se a pokusil se znovu uvolnit.

„Ani se ti nedivím,“ mňoukl Šedý pruh. „Jestli se Dráp někdy dozví o Stříbrnce...“ Otřásl se.

Ohnivous se k němu chlácholivě přitiskl, ale uši měl stále nastražené, aby zaslechl alespoň něco z rozhovoru tří kocourů. Zdálo se mu, že zmínili jeho jméno, a tak se k nim chtěl trochu připlížit, ale zrovna v tu chvíli zachytil pohled Dlouhého.

„Kam koukáš, *mazlíčku*?“ sykl mourovatý válečník. „Hromový klan stojí jen o *loajální* kocoury.“ A pak se schválně otočil zády k Ohnivousovi.

Ohnivous okamžitě vyskočil na všechny čtyři. „Kdo dal *tobě* právo posuzovat naši loajalitu?“ prskl.

Dlouhý ho ignoroval.

„Je to jasné!“ mňoukl Ohnivous pod fousy, aby to slyšel jen Šedý pruh. „Dráp o mně šíří pomluvy.“

„Ale co s tím můžeš dělat?“ zeptal se Šedý pruh rezignovaně. Neuměl si představit, jak by se mohli postavit zástupci velitelky.

„Promluvím si znovu s Havranem,“ mňoukl Ohnivous. „Možná si vzpomene na nějaký další detail z bitvy, na něco, čím bych přesvědčil Modrou hvězdu.“

„Ale Havran teď bydlí u farmy dvounožců. Musel bys projít celým územím Větrného klanu. A jak bys vysvětlil tak dlouhou nepřítomnost v našem táboře? Každý by pak spíš uvěřil Drápo-vým lžím.“

Ohnivous byl však připravený takové riziko podstoupit. Nikdy se Havrana nezeptal na to, jak vlastně Rudoch před mnoha úpln-

ky při bitvě s Říčním klanem zemřel. Tehdy bylo nejdůležitější dostat učedníka co nejrychleji z Drápova dosahu.

Věděl, že musí zjistit, co přesně Havran viděl. Bylo mu totiž čím dál jasnější, že jeho kamarád *musí* vědět něco, co prokáže, jak je Dráp nebezpečný pro celý klan.

„Dneska v noci půjdu,“ mňoukl Ohnivous potichu. „Po Shromáždění proklouznu. Když přinesu nějaký úlovek, můžu říct, že jsem byl na lovu.“

„Hrozně riskuješ,“ mňoukl Šedý pruh a rychle Ohnivousovi olízl ucho. „Ale Dráp je i můj problém. Když půjdeš ty, půjdu taky.“

V době, kdy se kočky Hromového klanu včetně Ohnivouse a Šedého pruhu vydaly z tábora ke Čtyřem stromům, už přestal padat sníh a obloha se vyjasnila. Zasněžená zem zářila ve světle úplňku, všechny větve i kameny se třpytily ledovými krystalky.

Jemný vítr vál směrem k nim, čechral prachový sníh a přinášel pachy mnoha koček. Ohnivous se samým vzrušením zachvěl. Hranice území všech čtyř klanů se stýkaly v posvátné dolině, kde se při každém úplňku scházeli pod čtyřmi velikými duby zástupci všech klanů. Po dobu setkání bylo vyhlášeno příměří. Duby rostly uprostřed mýtiny obklopené strmými srázy.

Ohnivous se zařadil za Modrou hvězdu, která se přikrčila, aby se posledních několik délek ocasu k okraji srázu už jen plížila a mohla nahlédnout dolů. Na pasece mezi duby se tyčila rozeklaná skála. Její ostré hrany se temně rýsovaly proti sněhu. Ohnivous čekal na Hvězdin pokyn a přitom sledoval, jak se kočky ostatních klanů dole zdraví. Nemohl si nevšimnout planoucích pohledů a zježené srsti, když se setkaly kočky Větrného klanu s kočkami

z druhých dvou klanů – Říčního a Stínového. Bylo jasné, že nikdo ještě nezapomněl na nedávnou bitvu. Nebýt příměří, jistě by si šli po krku.

Ohnivous rozeznal Vysokého měsíce, velitele Větrného klanu. Seděl se svým zástupcem Pajdou u Veliké skály. Nedaleko nich seděli Rýmák a Lískáč, léčitelé Stínového a Říčního klanu. Sledovali ostatní kočky a v jejich očích se odrazil měsíc.

Vedle Ohnivouse seděl Šedý pruh, celý napjatý a rozrušený, a přejížděl pohledem mýtinu. Ohnivous se zadíval stejným směrem jako on a uviděl Stříbrnku, jak vystoupila ze stínů. Její krásná stříbročerná srst se vlnila v měsíčním svitu. Ohnivous tiše povzdychl.

„Jestli se s ní chceš setkat, dej si pozor, ať tě nikdo nevidí,“ varoval kamaráda.

„Neboj,“ mňoukl Šedý pruh. Netrpělivě přešlapoval na místě, jak se nemohl dočkat, až se zase setká z kočkou z Říčního klanu.

Ohnivous vrhl rychlý pohled na Modrou hvězdu, jestli nedá pokyn k sestupu na mýtinu, ale k velitelce právě zvolna přišel Bílý vichr a přisedl vedle ní. Ohnivous zaslechl ctihodného bílého válečníka, jak říká: „Modrá hvězdo, co řekneš o Zlomeném? Oznamíš ostatním klanům, že ho máme u nás?“

Ohnivous napjatě čekal na Hvězdinu odpověď. Zlomený býval kdysi Zlomeným měsícem, velitelem Stínového klanu. Zabil svého vlastního otce Zubatého a taky kořata ukradená Hromovému klanu. Hromový klan za to pomohl Stínovým vyhnat ho z jejich vlastního území. Zlomený zanedlouho napadl s bandou vyhnanců Hromový klan. Žlutozubka, léčitelka Hromového klanu, mu v boji vyškřábala oči, takže teď se z něj stal vězeň. Slepý a poražený. Ohnivousovi bylo jasné, že ostatní klany by předpokládaly,

že válečníci Hromového klanu Zlomeného zabijí, nebo vyženou, aby zahynul v divočině. Ne že ho budou držet pod dozorem. Určitě by se jim nelíbilo, že je stále naživu, i když přišel o své jméno, které mu dal Hvězdný klan.

„Neřeknu nic,“ odpověděla Modrá hvězda Bílému s pohledem upřeným na mýtinu. „To se ostatních klanů netýká. Za osud Zlomeného jsme teď zodpovědní my.“

„Statečná slova,“ zavrčel Dráp, který seděl po druhém boku Modré hvězdy. „Anebo se stydíme za to, co jsme udělali?“

„Hromový klan se nemusí stydět za to, že se umí slitovat,“ odpověděla chladně Modrá hvězda. „Jenom nebudu zbytečně vyhledávat konflikty.“ Než mohl Dráp odporovat, vyskočila na všechny čtyři a otočila se na ostatní kočky Hromového klanu. „Poslyšte,“ mňoukla, „nikdo nebude mluvit o útoku vyhnanců ani o Zlomeném. Tahle věc se týká pouze našeho klanu.“

Počkala si na souhlasné zamručení shromážděných koček a potom švihla ocasem na znamení, že se mohou kočky Hromového klanu připojit k ostatním klanům v dolině. Rozběhla se dolů s Drápem v patách. Veliký zástupce velitelky rozmetával cestou svými obrovskými tlapami sníh na všechny strany.

Ohnivous vyskočil a pustil se za nimi. Protáhl se keři na mýtinu a přitom si všiml, že se Dráp usadil poblíž a sleduje ho pátravým pohledem. „Šedý pruhu,“ sykl Ohnivous za sebe, „myslím, že by ses dneska v noci neměl se Stříbrnkou scházet. Dráp už...“

Najednou si uvědomil, že Šedý pruh vedle něj není. Rozhlédl se. Kamarád právě mizel za Velkou skálou. O chvíli později se Stříbrnka protáhla kolem skupinky koček ze Stínového klanu a vytratila se za ním.

Ohnivous si povzdechl. Rychle se podíval na Drápa, aby zjistil, jestli si toho zástupce velitelky také všiml. Ten však mezitím odešel za Jednofouskem z Větrného klanu a Ohnivous se uklidnil. Zježená srst na zátylku mu zase klesla.

Nepokojně přecházel mýtinu, až se ocitl poblíž několika starších, kteří si našli pohodlné místo pod lesklými listy vavřínu, kde nebylo tolik sněhu jako jinde. Byl tam Záplata z Hromového klanu a pár dalších, které neznal. Ohnivous se uvelebil, naslouchal rozhovoru starších a přitom stále dával pozor, jestli neuvidí šedého kamaráda.

„Pamatuju ještě horší zimu, než je ta letošní,“ prohlásil starý černý kocour, kterému už zešedivěl čumák a boky měl po mnoha rvačkách samou jizvu. Ohnivous cítil z jeho záplatované srsti pach Větrného klanu. „Řeka tehdy zamrzla na víc než tři úplňky.“

„Máš pravdu, Vraňáku,“ přisvědčila mourovatá matka. „I kořisti bylo málo. Dokonce i Říční klan trpěl hladu.“

Ohnivouse překvapilo, jak klidně spolu můžou hovořit příslušníci dvou klanů, které se nedávno utkaly v boji na život a na smrt. Ale pak mu došlo, že jsou to přece starší. Ti už museli za svůj dlouhý život projít mnoha bitvami.

„Ti dnešní mladí válečníci nevědí, co je to strádání,“ dodal starý černý kocour s pohledem upřeným na Ohnivouse.

Oranžový kocourek několikrát přešlápl v suchém listí pod keřem a snažil se tvářit uctivě. Záplata si přidržel k němu a přátelsky mu přejel ocasem po zádech.

„To muselo být tu zimu, co Modrá hvězda přišla o koťata,“ vybavil si starší z Hromového klanu. Ohnivous zastříhal ušima. Vzpomněl si, že mu Grošinka jednou vyprávěla o Hvězdiných koťatech a že se narodila těsně předtím, než se Hvězda stala zá-

stupkyní velitele. Nikdy ale neslyšel nic o tom, kolik koťat měla a jak byla stará, když zemřela.

„A vzpomínáte si, jak tehdy začalo tání?“ přerušil Vraňák Ohnivousovy myšlenky. Na chvíli se v nich docela ztratil a jeho zrak se rozostřil. „Řeka v roklině stoupla skoro až k jezevčím norám.“

„To si moc dobře pamatuju,“ otřásl se Záplata. „Hromový klan se nedostal přes řeku sem na Shromáždění.“

„Pár koček se utopilo,“ dodala smutně matka z Říčního klanu.

„A kořist taky,“ připojil se Vraňák. „Kočky, které přežily, málem pomřely hladu.“

„Kéž by Hvězdný klan dal, aby to letos nebylo tak zlé!“ mňoukl Záplata vroucně.

„Ty dnešní mladé kočky by si s tím neporadily. My jsme víc vydrželi,“ prskl Vraňák.

„My dneska máme silné válečníky...“ neodpustil si poznámku Ohnivous.

„Kdo se tě ptal,“ zavrčel podrážděně starý kocour. „Takové sotva odrostlé kotě!“

„Ale my...“ Ohnivous se zarazil, protože vzduch prořízlo pronikavé zamňouknutí a všechny kočky ztichly. Otočil hlavu k Velké skále, kde se ve stříbrném světle měsíce rýsovaly proti obloze siluety čtyř koček.

„Pst!“ sykl Záplata. „Shromáždění začíná.“ Cukl oušky, podíval se na Ohnivouse a mňoukl: „Na Vraňáka nedej. Ten najde chlup i na Hvězdném klanu.“

Ohnivous vděčně Záplatu olízl, složil tlapky pod sebe a usadil se, aby se mu dobře poslouchalo.

Vysoký měsíc, velitel Větrného klanu, začal tím, jak se jeho kočky zotavují z nedávné bitvy s Říčním a Stínovým klanem. „Jeden z našich starších zemřel,“ mňoukl, „ale všichni naši válečníci budou žít – aby jednoho dne znovu bojovali,“ dodal významně.

Černý měsíc přitiskl uši k hlavě, zatímco Křivý měsíc výhrůžně zavrčel hlubokým hlasem.

Ohnivouse začala svědit srst. Jestli se začnou velitelé rvát, všechny kočky se přidají. Už se to někdy na Shromáždění stalo? Ani neohrožený velitel Stínových Černý měsíc by určitě neriskoval hněv Hvězdného klanu porušením posvátného příměří!

Ohnivous znepokojeně sledoval, jak se kočkám ježí chlupy, když vtom vystoupila Modrá hvězda. „To je dobrá zpráva, Vysoký měsíci,“ mňoukla klidně. „My všichni bychom se měli radovat z toho, že členové Větrného klanu zase nabrali sílu. Podívala se na velitele Stínového a Říčního klanu a modré oči jí zazářily v měsíčním svitu. Černý měsíc odvrátil pohled a Křivý sklonil hlavu a zatvářil se nevyzpytatelně.

Ohnivous si připomněl, že to byl právě Stínový klan pod krutým vedením Zlomeného měsíce, kdo vyhnal Větrný klan, aby si mohl rozšířit vlastní lovecké území. Říční klan toho využil a začal také na jejich teritoriu lovit. Když byl však Zlomený vyhoštěn, přesvědčila Modrá hvězda ostatní velitele, že život v lese závisí na všech čtyřech klanech a že by se měl Větrný klan vrátit. Ohnivous se ještě teď zachvěl, když si vzpomněl na tu dlouhou a obtížnou výpravu, na kterou se vydal s Šedým pruhem, aby našel Větrný klan a přivedl ho zpátky na jejich nehostinnou vrchovinu.

To mu připomnělo, že se chystá překročit vrchovinu znovu, aby našel Havrana. Neklidně poposedl. Ani trochu se na tu cestu ne-

těšil. *Ještě že je teď Větrný klan v přátelských vztazích s Hromovým klanem, pomyslel si. Aspoň nás cestou nenapadnou.*

„Příslušníci Hromového klanu se také zotavují,“ pokračovala Modrá hvězda. „A od posledního Shromáždění se ze dvou našich učedníků stali válečníci. Přijmou jména Prachovous a Bouřka.“

Z davu shromážděného pod Velkou skálou se ozvalo hlasité souhlasné zamručení. Ohnivous si všiml, že se především ozvali členové Hromového a Větrného klanu. Zahlédl světle zrzavou Bouřku, jak sedí s hlavou hrdě vztyčenou.

Shromáždění pokračovalo celkem mírumilovně. Ohnivous vzpomínal na minulé Shromáždění, při němž se velitelé klanů navzájem osočovali, že loví mimo svá teritoria. Tentokrát se o něčem takovém nikdo ani nezmínil. Za lovení v cizích lovištích byla zodpovědná banda vydědenců vedená Zlomeným, ale zdálo se, že zprávy o tom, že tato banda napadla tábor Hromového klanu a byla poražená, nepronikla mezi kočky ostatních klanů. Tajemství Modré hvězdy o slepém Zlomeném bylo v bezpečí.

Po skončení Shromáždění se Ohnivous poohlížel po Šedém pruhovi. Jestli se spolu měli vydat za Havranem, bylo třeba vyrazit hned. Dokud jsou kočky z Hromového klanu na mýtině a nevšimnou si, kam se dva mladí válečníci vytratí.

Ohnivous zachytil pohled Rychlíka, učedníka Dlouhého, který seděl ve skupince mladých koček ze Stínového klanu. Rychlík trochu provinile odvrátil zrak. Kdykoli jindy by si Ohnivous Rychlíka zavolal k sobě a řekl mu, aby si našel svého učitele a šel s ním domů, ale teď měl v hlavě jen svého kamaráda, Šedého. Jakmile zahlédl, že si k němu klestí cestu, okamžitě na Rychlíka zapomněl. Po Strříbrnce nebylo nikde ani vidu, ani slechu.

„Tady jsi!“ vyrazil ze sebe Šedý pruh a žluté oči mu nadšeně zářily.

Ohnivous viděl, že si Shromáždění hezky užil, i když pochyboval, že slyšel něco z toho, co oznamovali velitelé. „Můžeme jít?“ mňoukl.

„Myslíš na cestu za Havranem?“

„Ne tak nahlas!“ sykl Ohnivous a nervózně se rozhlédl.

„Ano, jdeme,“ mňoukl Šedý pruh tišeji. „Netvrdím, že bych se na to těšil, ale udělám cokoli, abych se zbavil Drápa – tedy pokud nemáš lepší nápad.“

„Ne,“ zavrtěl Ohnivous hlavou. „Tohle je jediná možnost.“

Mýtina byla stále ještě plná koček, které se připravovaly na cestu do čtyř směrů. Zdálo se, že si Ohnivouse s Šedým pruhem nikdo nevyšímá. Až když byli skoro na okraji svahu, který vedl nahoru na území Větrného klanu, zaslechl za sebou zamňouknutí.

„Hej, Ohnivousi! Kam jdeš?“

Byla to Bouřka.

„Ehm...“ Ohnivous vrhl zoufalý pohled na Šedého. „Jdeme oklikou,“ zaimprovizoval v rychlosti. „Bahňák z Větrného klanu nám pověděl o králičí noře, kterou objevil na našem území kousek od jejich hranice. Tak jsme si řekli, že přineseme domů nějaký úlovek.“ Najednou se zalekl, že by Bouřka mohla navrhnout, že půjde s nimi, a tak hned dodal: „Řekni to prosím tě Modré hvězdě, kdyby se ptala, ano?“

„Jasně.“ Bouřka zazívala tak, že odhalila tlamičku plnou ostrých bílých zubů. „Budu na vás a na ty králičky myslet, až se stočím do klubíčka v teplounkém pelíšku!“ Mrskla ocáskem a zvolna odkráčela.

Ohnivousovi se ulevilo. Nelíbilo se mu takhle jí lhát. „Pojďme,“ mňoukl na Šedého. „Než nás ještě někdo uvidí.“

Oba mladí válečníci vklouzli pod keře a plížili se nahoru. Na okraji se Ohnivous na chvíli zastavil a ohlédl se, aby se přesvědčil, že je nikdo nesleduje. Pak už oba dva přeskočili hranu doliny a uháněli směrem k vřesovišti a dál až k farmě dvounožců.

Tohle je jediná možnost, opakoval si cestou Ohnivous v duchu. Musí se dovědět pravdu. Ne jenom kvůli Rudochovi a Havranovi, ale kvůli celému klanu. Drápa musí někdo zastavit... než zase někoho zabije.

KAPITOLA 2

Ohnivous ostražitě očichával pěšinu, na níž byl sníh udupaný dvounožci. Z pelíšku dvounožců zářila světla, kdesi zaštěkal pes. Ohnivous si vzpomněl, jak mu Ječmen říkal, že dvounožci v noci pouštějí psy ze řetězů. Doufal, že se mu podaří najít Havrana dřív, než si jich s Šedým pruhem někdo všimne.

Šedý pruh se protáhl plotem a opatrně se k němu blížil. Ledový vítr mu přitiskl srst k tělu. „Cítíš něco?“ zeptal se.

Ohnivous zvedl hlavu, aby zavěťřil ve vzduchu, a téměř okamžitě zachytil pach, po kterém pátral. Byl slabý, ale poznával ho. Havran! „Tudy,“ mňoukl.

Ostražitě se kradl po tvrdé zledovatělé pěšině a sledoval pach až k díře ve vratech do stodoly. U země kus dřeva uhnul.

Zavěťřil. Nasával pachy sena a silný, čerstvý pach koček. „Havrane?“ zašeptal. Když se nedočkal odpovědi, zopakoval hlasitěji: „Havrane?“

„Ohnivousi, jsi to ty?“ mňoukl překvapeně na druhé straně dveří Havran.

„Havrane!“ Ohnivous se protáhl otvorem u země a vděčně v klouzl do závětrí. Obklopily ho pachy stodoly, rozpoznal vůni myši a začaly se mu sbíhat sliny. Stodolu matně osvětloval měsíční svit, který sem pronikal malým okénkem pod vysokou střechou. Když jeho oči přivykly příšeří, uviděl kocoura, který stál na pár délek ocasu od něj.

Kamarád vypadal dokonce ještě líp živený, než když ho viděl naposledy. Měl hladkou lesklou srst a Ohnivous si uvědomil, jak vychrtle a umolousaně musí vypadat on ve srovnání s Havranem.

„Vítej,“ mňoukl Havran, šťastně zavrněl a popošel k Ohnivousovi, aby se ho dotkl nosem. „Rád tě vidím.“

„A my rádi vidíme tebe,“ mňoukl Šedý pruh, který se protáhl dírou hned za Ohnivousem.

„Podařilo se vám dovést Větrný klan zpátky do jejich tábora?“ zeptal se Havran. Ohnivous s Šedým pruhem se u Havrana zastavili, když byli na své velké výpravě.

„Ano,“ mňoukl Ohnivous, „ale to je na dlouhé povídání, nemůžeme...“

„Co se to tu děje?“

Ohnivous zaslechl zamňoukání další kočky. A nebyla daleko. Vyskočil, bleskově se otočil, přitiskl uši k hlavě a v mžiku byl připravený k boji, kdyby se snad nový příchozí chtěl rvát. Brzy však poznal Ječmena, černobílého kocoura-samotáře, který ochotně přijal Havrana ve svém teritoriu. „Ahoj Ječmene,“ mňoukl Ohnivous. „Potřebujeme si promluvit s Havranem.“

„Aha,“ přikývl Ječmen. „A musí to být něco opravdu důležitého, když jste přišli přes vřesoviště v tomhle počasí.“

„Ano, je to moc důležité,“ souhlasil Ohnivous, z něhož nalé-

havost jeho posláním přímo čišela. Sklouzl pohledem na bývalého učedníka Hromového klanu. „Havrane, nemáme času nazbyt.“

„Víš přece, že se mnou můžeš mluvit, kdykoli potřebuješ.“ Havran vypadal zmateně.

„No, tak já vás nechám o samotě,“ navrhl Ječmen. „Klidně si tu zalovte. Myši je dost.“ Přátelsky na návštěvníky kývl, protáhl se pode dveřmi a byl pryč.

„Zalovit? Opravdu?“ mňoukl Šedý pruh. Ohnivousovi zakručelo v břiše a hlad mu sevřel žaludek.

„No jasně,“ mňoukl Havran. „Myslím, že byste se mohli nejdřív najíst. Pak mi můžete povědět, proč jste přišli.“

„Já vím, že Dráp Rudocha zabil,“ tvrdil s jistotou Havran. „Byl jsem u toho a viděl jsem ho při tom.“

Tři kocouři seděli na půdě stodoly u dvounožců. Lov jim netrval dlouho. Ve srovnání s namáhavým stopováním kořisti v lese zapadaném sněhem, připadala stodola vyhladovělým válečníkům z Hromového klanu jako ráj přetékaající potravou. Teď už se Ohnivous zahřál a břicho měl příjemně plné. Nejraději by se stočil do klubíčka na měkkém voňavém seně, ale věděl, že jestli se mají s Šedým pruhem vrátit do tábora dřív, než si jejich nepřítomnosti někdo všimne, musí si s Havranem okamžitě promluvit. „Řekni nám všechno, co si pamatuješ,“ pobídl Havrana a podíval se na Šedého, který na černého kocoura povzbudivě kývl.

Havran se zadíval nepřítomným pohledem přímo před sebe. V duchu se znovu ocitl u Slunečních skal, v místě, kde probíhala bitva. Ohnivous viděl, že Havranova sebejistota klesá. Ztrácel se ve vzpomínkách a znovu se začal bát. Tížilo ho to, co ví.

„Měl jsem zraněné rameno,“ spustil černý kocour, „a Rudoch – byl tenkrát zástupcem velitelky v našem klanu – mi řekl, abych se schoval do škvíry ve skále a zůstal tam, dokud nebezpečí nepomine. Zrovna jsem se tam chystal zalézt, když Rudoch napadl kocoura z Říčního klanu. Myslím, že to byl ten šedivý válečník Kameňák. Rudoch ho srazil na zem a vypadalo to, že se chystá zarýt do něj drápy.“

„Proč to neudělal?“ přerušil ho Šedý pruh.

„Najednou se tam zjevil Dubas,“ vysvětlil Havran. „Zakouzl se mu do zátylku a stáhl ho z Kameňáka.“ Hlas se mu při té vzpomínce zachvěl. „Kameňák utekl.“ Havran se odmlčel a nevědomky se příkrčil, jako by se něčeho vyděsil.

„Co bylo dál?“ pobídl ho Ohnivous mírně.

„Rudoch na Dubase plivl. Zeptal se ho, jestli snad nejsou válečníci Říčního klanu schopní bít se sami. Rudoch se choval statečně,“ dodal Havran. „Zástupce velitele z Říčního klanu byl dvakrát větší než on. A pak... pak Dubas řekl něco divného. Řekl Rudochovi: „Kameňákovi žádný kocour z Hromového klanu ubližovat nebude.“

„Cože?“ Ohnivous sevřel oči, až z nich zůstaly jen škvírky. „To nedává smysl. Slyšel jsi dobře?“

„Stoprocentně,“ trval na svém Havran.

„Klany přece spolu v jednom kuse bojují,“ mňoukl Ohnivous. „Co je na Kameňákovi tak zvláštního?“

„Nevím.“ Havran pokrčil rameny, skoro jako by chtěl uhnout před dalšími pátravými otázkami.

„A co tedy Rudoch udělal, když Dubas tohle řekl?“ zeptal se Šedý pruh.

Havran narovnal uši a vykulil oči. „Vrhl se na Dubase. Srazil ho na zem, až odletěl pod skalní převis. Já... neviděl jsem na ně, ale slyšel jsem je, jak vrčí a prskají. A pak jsem uslyšel rachot. Zřítela se skála. Přímo na ně!“ Havran zmlkl a roztřásl se.

„Pokračuj, prosím tě,“ mňoukl Ohnivous. Hrozně nerad k tomu Havrana nutil, ale musel se dovědět pravdu.

„Uslyšel jsem Dubase zavřísknout a pak už jen jeho ocas vykukoval pod skálou. Byl tam uvězněný!“ Havran zavřel oči, jako by se chtěl toho obrazu zbavit. Pak je zase otevřel. „A přesně v tu chvíli jsem za sebou zaslechl Drápa. Poručil mi, abych se vrátil do tábora, ale já jsem popošel jen kousek a uvědomil jsem si, že nevím, co se stalo s Rudochem. Jestli taky není uvězněný pod skálou. A tak jsem se proplížil zpátky kolem válečníků z Říčního klanu, kteří utíkali pryč. Když jsem se dostal ke skále, Rudoch zrovna vyskočil z rozvířeného prachu. Ocas držel přímo vzhůru, srst měl zježenou, ale byl v pořádku, nezraněný, to jsem viděl úplně jasně. Dráp číhal ve stínu pod keřem a Rudoch mu vběhl přímo pod čumák.“

„A v tu chvíli ho...“ spustil Šedý pruh.

„Ano.“ Havran sevřel drápy, jako by se znovu ocitl v boji. „Dráp chňapl po Rudochovi a přišpendlil ho k zemi. Rudoch se mu snažil vykrotit, ale nepodařilo se mu to. A...“ Havran polkl a upřel pohled do země. „Dráp prokousl Rudochovi hrdlo a bylo po všem.“ Havran si položil bradu na tlapky.

Ohnivous popošel a přitiskl se k němu. „Takže Dubas zemřel, když na něj spadla skála. Byla to nehoda,“ zamumlal. „Nezabila ho žádná kočka ani kocour.“

„Ale to pořád ještě není *důkaz*, že Dráp zabil Rudocha,“ upo-

zornil Šedý pruh. „Nechápu, jak by nám tohle všechno mohlo pomoci.“

Ohnivous na chvíli zaváhal, ale pak rozevřel doširoka oči a vztyčil se. Tlapky ho začaly samou nervozitou brnět. „Ale ano. Pomůže nám to. Je to důkaz, že Dráp lhal, když říkal, že Dubas zabil Rudocha a on sám že se mu za to pomstil a zabil ho.“

„Moment,“ přerušil ho Šedý pruh. „Na Shromáždění jsi, Havrane, o té spadlé skále nic neřekl. Vyznělo to, jako by Rudoch zabil Dubase.“

„Vážně?“ Havran zamrkal a namáhavě zaostřil na šedého kocoura. „To jsem nechtěl. Stalo se to tak, jak jsem vám teď řekl. Přísahám.“

„Proto s námi Modrá hvězda nechtěla mluvit,“ pokračoval Ohnivous rozčileně. „Nemohla uvěřit tomu, že by Rudoch zabil jiného zástupce velitele. Jenže Rudoch ho *nezabil*. Teď nás Modrá hvězda bude muset vyslechnout!“

Ohnivousovi v hlavě vířily všechny nové informace. Chtěl se Havrana vyptat na spoustu dalších věcí, ale cítil, že se kamarád bojí, a viděl mu na očích, jak se trápí. Jako by při vzpomínce na bitvu znovu prožíval celé to nešťastné období, které strávil u Hromového klanu. A tak se Ohnivous jen tiše zeptal: „Můžeš nám k tomu ještě něco říct, Havrane?“

Havran zavrtěl hlavou.

„Tohle znamená pro celý klan hrozně moc,“ řekl mu Ohnivous. „Doufejme, že se nám teď podaří přesvědčit Modrou hvězdu, že je Dráp nebezpečný.“

„Jestli nás vyslechne,“ upozornil Šedý pruh. „Škoda žes Hvězdě vylíčil Havranovu první verzi,“ řekl Ohnivousovi. „Teď, když to

celé změnil, nebude Hvězda vědět, čemu věřit.“ Šedý pruh mluvil podrážděně.

„Ale on to nezměnil celé,“ namítl Ohnivous, když viděl, jak sebou Havran polekaně trhl. „Bylo to nedorozumění. To je všechno. Já Modrou hvězdu už nějak přesvědčím,“ dodal. „Aspoň teď víme, jak to doopravdy bylo.“

Černý kocourek už vypadal o něco veseleji, ale Ohnivousovi bylo jasné, že o minulosti dál nechce mluvit. Posadil se vedle něj, začal povzbudivě příst a chvíli si všichni tři umývali vzájemně srst.

Pak se Ohnivous zvedl a prohlásil: „Už musíme jít. Je čas.“

„Dejte na sebe pozor,“ mňoukl Havran a naposledy olízl kamarádovi ucho. „A pozor na Drápa.“

„Neboj,“ uklidnil ho Ohnivous. „Poskytl jsi nám všechno, co potřebujeme, abychom si s ním poradili.“ A pak už proklouzl pode dveřmi, Šedý pruh za ním a zmizeli ve sněhu.

„Tady venku pěkně mrzne!“ stěžoval si Šedý pruh, když běželi k plotu na konci farmy dvounožců. „Měli jsme s sebou vzít pár myší pro klan,“ dodal.

„No jasně,“ odpověděl mu ironicky Ohnivous. „A co bys Drápovi řekl, kdyby se tě zeptal, kdes vzal v tomhle počasí takové vypasené myši?“

Měsíc pomalu zapadal a obloha se chystala na svítání. Mráz se brzy Ohnivousovi dostal skrz silnou zimní srst až na kůži – zvlášť poté, co se vyhráli ve stodole. Nohy ho samou slabostí bolely. Byla to dlouhá noc a ještě mají před sebou území Větrného klanu, než si budou moct odpočinout ve vlastním táboře. Ohnivousovi nešla z hlavy Havranova slova. Byl si jistý, že kamarád mluví

pravdu, ale přesvědčit zbytek klanu bude obtížné. Modrá hvězda přece odmítla uvěřit už té původní Havranově verzi.

Jenže to bylo tehdy, kdy Ohnivous věřil, že Rudoch zabil Dubase. Hvězda se nemohla smířit s myšlenkou, že by Rudoch bezdůvodně zabil jiného válečníka. Teď se však Ohnivous dověděl, jak to bylo doopravdy – že Dubas zemřel nešťastnou náhodou... Ale může obvinít Drápa bez nějakého skutečného důkazu? Bez něčeho, co by dokazovalo Havranova slova?

„Kočky z Říčního klanu to budou vědět,“ řekl najednou nahlas a zastavil se pod skalním výchozem na svahu porostlém vřesem, kde neležela tak vysoká vrstva sněhu.

„Cože?“ mňoukl Šedý pruh a namáhavě došel až k němu, aby se také trochu schoval. „Co budou vědět?“

„Jak Dubas zemřel,“ odpověděl Ohnivous. „Museli vidět Dubasovo tělo. Budou schopní nám říct, že zemřel, když na něj padla skála. Ne po smrtelném útoku jiného válečníka.“

„Ano, stopy na jeho těle to dokážou,“ přisvědčil Šedý pruh.

„A taky by mohli vědět, co Dubas myslel tím, že Kameňákovi žádná kočka z Hromového klanu ubližovat nebude,“ dodal Ohnivous. „Musíme si promluvit s některým z těch válečníků z Říčního klanu, kteří bojovali v poslední bitvě. Možná se samotným Kameňákem.“

„Ale nemůžeme přece jen tak přijít do tábora Říčního klanu,“ namítl Šedý pruh. „Vzpomeň si, jaké napětí panovalo na Shromáždění – od bitvy ještě neuplynulo moc času.“

„Já vím o jedné válečnici z Říčního klanu, která tě ráda uvidí,“ zamumlal Ohnivous.

„Jestli myslíš Stříbrnku, tak se jí můžu zeptat,“ navrhl Šedý pruh. „Ale můžeme se teď už vydat do tábora, než úplně zmrznu?“

Oba kocouři se vlekli sněhem čím dál pomaleji. Tlapy jim ztěžkly únavou. Když byli na dohled od Čtyř stromů, zpozorovali trojici koček, která sestupovala ze svahu. Vítr přivál k Ohnivousovi pach hlídky Větrného klanu. Nechtělo se mu vysvětlovat, proč se ocitli na území Větrného klanu, a tak se rychle rozhlédl, kde by se mohli schovat. Sníh však pokrýval zem všude kolem nich, nikde žádná skála nebo keř. A kromě toho bylo jasné, že je Větrník už zahlédl, protože si to namířili přímo k nim.

Ohnivous rozpoznal kulhavou chůzi Pajdy, zástupce velitele Větrného klanu. Vedle něj šel mourovatý válečník Uchorváč a jeho učedník Svižník.

„Ahoj Ohnivousi,“ zavolal Pajda a přibelhal se k němu. „Jsi nějak daleko od domova,“ mňoukl rozpačitě.

„Ehm.. ano,“ připustil Ohnivous a zdvořile sklonil hlavu. „My jsme jen... zachytili jsme pach Stínových a ten nás přivedl až sem.“

„Stínový klan na našem území!“ naježil se Pajda.

„Řekl bych, že to byl už starší pach,“ vložil se rychle do hovoru Šedý pruh. „Není třeba dělat si s tím velké starosti. Omlouváme se, že jsme prošli přes vaši hranici.“

„To je v pořádku,“ mňoukl Uchorváč. „Ostatní klany by nás v poslední bitvě rozcupovaly nebýt vašeho klanu. Teď si můžeme být jistí, že se budou od nás držet dál. Vědí, že by se museli utkat i s Hromovým klanem.“

Ohnivous se zastyděl, když slyšel Uchorváčovu chválu. On i Šedý pruh Větrným v minulosti pomohli, ale teď se cítil nesvůj, že je kočky z Větrného klanu zastihly na svém území. „Raději se vrátíme,“ zamumlal. „Zdá se, že je tu všude klid.“

„Kéž vám Hvězdný klan svítí na cestu,“ popřál jim Pajda vděčně.

Druzí dva kocouři popřáli Ohnivousovi a Šedému pruhovi dobrý lov a pak se všichni vydali do svého tábora.

„To byla ale směla,“ zavrčel Ohnivous, když s Pruhem zvolna sestupoval ke Čtyřem stromům.

„Proč myslíš?“ zeptal se Šedý pruh. „Kočkám z Větrného klanu nevadilo, že nás vidí na svém teritoriu. Jsme teď přece přátelé.“

„Přemýšlej, Šedý pruhu,“ mňoukl Ohnivous. „Co když se Pajda na příštím Shromáždění zmíní před Modrou hvězdou, že nás viděl? Bude se divit, co jsme tu dělali!“

„Do myšova!“ vyprskl Šedý a zastavil se. „To mě nenapadlo.“ Podíval se na Ohnivouse a ten v jeho očích uviděl své vlastní obavy. „Až se Modrá hvězda dozví, že jsme dál pátrali, jak to bylo s Drápem, nebude se jí to líbit.“

Ohnivous pokrčil rameny. „Tak snad se nám to podaří vyřešit do příštího Shromáždění. A teď už pojď, musíme zkusit něco ulovit, abychom nepřišli s prázdnou.“

Ohnivous vyrazil a postupně přidával do kroku, až oba s Pruhem uháněli po zasněženém vřesovišti. Když oběhli dolinu se Čtyřmi stromy a vstoupili na své vlastní území, Ohnivousovi se trochu ulevilo. Zastavil se a nasál pachy, jestli neucítí nějakou kořist. Šedý pruh optimisticky čmunchal mezi kořeny nedalekého stromu, ale pak se zklamaně vrátil.

„Nic,“ zabručel. „Ani myška, ani jediný vousek!“

„Nemáme čas na další slídění,“ rozhodl Ohnivous. Viděl, že obloha nad stromy už pomalu bledne. Čas běžel a nebezpečí, že si jejich nepřítomnosti v táboře někdo všimne, se zvyšovalo každým okamžikem.

Když doběhli k roklině, úsvit se už pomalu měnil v den. Ohni-

vouse všechno bolelo, svaly měl ztuhlé zimou. Potichu se proplétal mezi balvany směrem k hlodášovému houští. S úlevou skočil do temného tunelu. Konečně doma. Jakmile se však dostal do tábora, strnul. Šedý pruh do něj zezadu narazil.

„Pohni kostrou, ty chlupatá koule!“ mňoukl na kamaráda tlumeným hlasem.

Ohnivous neodpověděl. Uprostřed mýtiny seděl na vzdálenost několika délek ocasu Dráp. Hlavu měl zabořenou mezi mohutnými rameny, žluté oči mu vítězně zářily.

„Možná byste mi chtěli vysvětlit, kde jste byli?“ zavrčel. „A proč vám cesta ze Shromáždění trvala tak dlouho?“

KAPITOLA 3

„Takže?“ mňoukl vyzývavě Dráp.

„Chtěli jsme něco ulovit.“ Ohnivous zvedl hlavu a vydržel Drápův upřený pohled. „Klan potřebuje čerstvou potravu.“

„Ale nic jsme nenašli,“ dodal Šedý pruh, popošel a posadil se vedle kamaráda.

„Takže všechna kořist byla pěkně ve svých pelíšcích?“ zasyčel Dráp a vydal se k dvojici, až měl nos těsně u Ohnivousova čumáčku. Začichal a pak udělal totéž u Šedého. „A jak je možné, že jsou z vás dvou cítit myši?“

Ohnivous s Pruhem se na sebe podívali. Zdálo se jim, že od chvíle, kdy si zalovili ve stodole u dvounožců, uplynuly celé věky. Docela zapomněli, že by na nich mohl ulpět pach myší hostiny.

Šedý pruh na něj vyslal bezmocný, úzkostný pohled.

„O tom by se měla dovědět Modrá hvězda. Pojdte za mnou,“ zavrčel Dráp.

Ohnivous s Šedým pruhem nemohli dělat nic jiného než poslechnout. Dráp je vedl přes mýtinu k Hvězdině pelíšku pod Vy-

